

§ 276.

Opstaar der under en Sag Mistanke hos Retten om, at en strafbar Handling, hvis Forfølgning under en Straffesag vil have Indflydelse paa Sagens Udfald, er begaaet af en af Sagens Parter, kan Retten udsætte Forhandlingen, indtil Straffesagen har fundet sin Afgørelse.

§ 277.

Ved Udøvelse af den i §§ 274—276 hjemlede Myndighed har Retten at virke hen til, at Orden, Klarhed og Sæmpelhed i Forhandlingerne opnaas.

§ 278.

De i §§ 271 og 273—276 omhandlede Bestemmelser kunne træffes paa ethvert Trin af Forhandlingerne, ligesom de kunne omgøres, naar Retten anser dette hensigtsmæssigt.

Retten anordner det fornødne med Hensyn til Udsættelse af Sagen, naar den benytter sin i §§ 271 og 273—276 omhandlede Myndighed.

De i §§ 271 og 273—276 omhandlede procesledende Bestemmelser ere ikke Genstand for Anke eller Kære.

§ 279.

Ved Dommen skal Sagen paakendes uden anden Henvisning til paafølgende Proceshandling end den, der hjemles ved § 294.

Bevis ved Syn eller Skøn kan ikke henskydes til Optagelse efter Dommens Afsigelse.

§ 280.

Afgørelsen træffes paa Grundlag af den mundtlige Forhandling og Bevisførelsen, jfr. dog §§ 370, 395 og 418. Hvorledes Sagens faktiske Sammenhæng skal antages at være, afgør Retten i Henhold til det samlede Indhold af Forhandlingerne og den stedfundne Bevisførelse.

Særlig har Retten, naar der mellem Parterne er Strid, om en Skade er forarsaget, eller hvilken Erstatning der skal gives, og den ifølge de Oplysninger, som foreligge eller indhentes (§ 272), anser sig for at være i Stand hertil, at afgøre disse Spørgsmaal efter et Skøn over alle i Betragtning kommende Omstændigheder.

§ 281.

Retten kan ikke tilkende en Part mere, end han har paastaaet. Om Sagsomkostninger og Rettergangsbøder træffes de Bestemmelser, hvortil der efter Sagens Beskaffenhed findes Anledning, selv om ingen udtrykkelig Paastand herpaa er nedlagt.

Der maa ved Afgørelsen ikke tages Hensyn til Søgsmålsgrunde eller Indsigelser, som ikke ere gjorte gældende af Parterne, og som disse ere berettigede til at fratælde, om det end af Sagens Forhandling kan ses, at de kunde have været benyttede.

§ 282.

Ere flere Krav forenede under Sagen (§§ 237 og 238), kan Retten, saa snart noget af disse er modent til Paakendelse, afsige Dom derom.